

Blog: 'Aandacht' van Micha de Groot

Haar grote ogen kijken me nieuwsgierig aan vanaf de overkant. Dat, samen met de flauwe glimlach rond haar mond, geeft haar gezicht een open uitstraling. 10 jaar en een beetje is ze, Floor, en ze is hier samen met haar moeder voor het periodieke gezondheidsonderzoek. In de afgelopen twintig minuten er is van alles over tafel gegaan. Het overlijden van haar hamster, de zeurende pijn links onder in haar buik, het dagelijks gewoel in bed en haar aversie tegen zo ongeveer alle groenten, behalve spinazie. Vervolgens hebben we ons met z'n drieën gebogen over de groeicurve en nu zijn we alweer bijna aan het einde gekomen van deze afspraak.

'Stel nou Floor', vraag ik haar, 'dat jij een cijfer aan je leven zou moeten geven tussen de 1 van héél verschrikkelijk en een 10 van super fantastisch. Welk cijfer zou je dan kiezen?' Terwijl ik haar aankijk en naar haar glimlach, probeer ik alle bemoediging en onvoorwaardelijke goedkeuring in mijn blik te leggen die ik voel. Op zo'n moment hoop ik bovendien dat het kind tegenover mij iets oppikt van dat wat ik ze zo gun. Een bedding van: deel maar, je angst of onzekerheid, je blijheid, boosheid, wanhoop of wat jou ook maar bezighoudt en je leven kleurt. Al is het maar een snipper van de berg die er mogelijk onder schuilgaat. Ik ben hier voor jou en jij en jouw belang zijn voor mij nu het allerbelangrijkste.

'Mogen halve cijfers ook?' ze kijkt me vragend aan. 'Absoluut!' antwoord ik stellig met nog altijd mijn bemoedigende glimlach. 'Dan een 7,5!' klinkt het triomfantelijk vanaf de overkant. 'Ah, dat is een prachtig cijfer. Jij geeft je leven een dikke voldoende. Dat is fijn. Maar stel nou hé, dat je van die 7,5 toch graag een 8,5 zou willen maken. Wat zou er daarvoor moeten veranderen?' Ze blikt even snel opzij naar haar moeder, buigt dan haar hoofd en kijkt naar de handen in haar schoot terwijl ze pulkt aan de restjes nagellak. 'Meer aandacht.' De woorden komen er resoluut uit en ze heeft haar hoofd weer opgericht. 'Je zou graag meer aandacht willen? Oké, wat goed dat je dat zegt! Kun je er iets meer over vertellen? Van wie je bijvoorbeeld meer aandacht zou willen en op welk moment?' Ik weet niet wie er nieuwsgieriger is naar haar antwoord, haar moeder of ik. In ieder geval kijken we Floor allebei verwachtingsvol aan. 'Van mama', klinkt het dan resoluut. Ik bespeur geen angst of gene wanneer ze deze woorden uitspreekt terwijl ze haar moeder aankijkt. 'Mama zit de hele tijd op haar telefoon. Dan zijn we samen in de kamer en ben ik iets aan het vertellen maar dan zegt ze alleen maar hm-hm of zoiets. En dan merk ik gewoon dat ze helemaal niet echt naar me luistert. En dat gebeurt bijna iedere avond.'

De verbijstering spat van moeders gezicht af. 'Tjee Floor, dat wist ik helemaal niet!' Er valt een minuut aan zoete stilte van verbijstering tussen ons in en Floor hervat het gepulk aan haar nagel. Dan klinkt het: 'Oh god ja, wat stom zeg! Ja, je hebt helemaal gelijk lieverd, dat doe ik! Het spijt me echt dat ik daardoor niet altijd goed naar je luister.' Met een oprechte blik vol warmte kijkt moeder naar haar dochter terwijl ze even met haar hand over Floors haren streelt. Mijn buik slaakt een zucht van opluchting. Moeder had niet beter kunnen reageren.

Dan wendt ze zich tot mij. 'Het is inderdaad zo dat ik heel vaak nog op mijn telefoon zit 's avonds. Ik heb een eigen zaak en dat gaat altijd door en daarom ben ik 's avonds vaak nog mailtjes aan het versturen via mijn telefoon.' 'Ik begrijp dat het zo kan gaan,' kom ik moeder tegemoet 'maar ik begrijp jou ook echt heel goed dat jij het enorm rot vindt als er niet echt naar je wordt geluisterd en aandacht wordt besteed aan jouw verhaal' zeg ik tegen Floor. Floor knikt opgelucht naar me. 'Ik vind jullie allebei echt zo waanzinnig dapper, weet je dat! Jou Floor, omdat je dit durft te zeggen terwijl dat denk ik best heel spannend is.' 'En u, wend ik mij tot moeder, 'dat u dit in volle eerlijkheid onder ogen komt en durft toe te geven.' We praten er nog even over door. Een paar minuten later zie ik ze mijn deur uitlopen, moeder en dochter. Ik ben ervan overtuigd dat Floor haar leven binnenkort minstens een 8,5 waard vindt!

Micha de Groot

Micha de Groot is jeugdverpleegkundige bij GGD Hollands Noorden. Het contact met ouders en kinderen kan haar op vele manieren raken, omdat het grappig, verrassend, schrijnend of ontroerend is. Deze momenten legt zij graag vast op papier, om ze te kunnen delen en de herinnering eraan levend te houden.